

Jens Lapidus
Laka Iova

v|b|z BEOGRAD

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 26.

izvršni izdavač:

V.B.Z. d.o.o., Beograd
11000 Beograd, Bulevar vojvode Mišića 17
tel.: +381 11 3691 549, 3691 097
e-mail: office@vbz.rs
www.vbz.hr

za izdavače:

Mile Tomić
Boško Zatezalo

za suizdavača:

Boško Zatezalo
V.B.Z. d.o.o., Zagreb
10010 Zagreb, Dračevićka 12
tel: +385 (0)1 6235 419, fax: +385 (0)1 6235 418
e-mail: info@vbz.hr
www.vbz.hr

urednik knjige:

Mile Tomić

lektura i korektura:

Gordana Stojšin

grafička priprema:

V.B.Z. studio, Zagreb

fotografija autora na stražnjoj strani naslovnice:

Copyright/fotograf: Thron Uilberg

štampa:

Znanje d.o.o., Zagreb, Hrvatska
oktobar 2013.

Jens Lapidus Laka lova

sa švedskog preveo:
Danilo Brozović

redaktura na srpski:
Željko Obrenović

v|b|z

biblioteka
AMBROZIJA

knjiga 26.

naslov originala:
Jens Lapidus
SNABBA CASH

copyright © Jens Lapidus 2006
All rights reserved.

copyright © 2013. za srpsko izdanje:
V.B.Z. d.o.o.
Beograd

CIP — Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд
COBISS.SR-ID 201548812

ISBN: 978-86-7998-309-1

»Pogledao sam ga i klimnuo glavom. 'Težak dan', rekao sam.

Slegnuo je ramenima. 'Meni takođe', rekao je i skrenuo na autoput.«

Denis Lihejn

»Uspelo je. Delovalo je. Sve se složilo. Sad ga ima – napravio je beli prah.«

Džejms Elroj

Prolog

UZELI SU JE ŽIVU jer je odbijala da umre. Možda su je zbog toga voleli još više. Zato što je bila stalno prisutna, što je bila tako stvarna.

No, ujedno to nisu shvatali, a to će im biti greška. Da je živela, mislila i bila prisutna. Planirala njihov pad.

Jedna slušalica joj je sve vreme ispadala iz uha. Bila je klizava od znoja. Na brzinu ju je namestila, učvrstila je i nastavila da sluša muziku.

Mini iPod poskakivao joj je u džepu. Nadala se da joj neće ispasti. Jednostavno ne sme da ispadne, bio joj je omiljena spravica i nije htela ni da pomisli kako bi bio izguban kad bi pao na šljunak na putu.

Potražila ga je rukom. Nema straha; džepovi su joj bili dovoljno duboki, iPod je bio na sigurnom.

Priuštila je sebi iPod za rođendan i do kraja ga napunila pesmama u mp3 formatu. Na kupovinu ju je podstakao minimalistički dizajn i njegova zelena boja. No sada joj je predstavljao nešto drugo, nešto više. Smirivao ju je. Svaki put kad bi ga pokrenula, podsećao ju je na trenutke samoće. Kad se svet nije na silu gurao k njoj. Kad je mogla da bude sama.

Slušala je Madonu. To je bio njen način da zaboravi. Kada je trčala uz muziku, osećala je kako napetost popušta. Usput je sagorevala kalorije i to je očigledno bila odlična kombinacija.

Plovila je s ritmom. Trčala u taktu s muzikom. Levu ruku je malo podigla kako bi na satu proverila prolazno vreme. Kad god bi trčala, pokušala bi da postavi rekord. Zbog svog takmičarskog duha i tipične opsednutosti, merila bi vreme, pamtila ga i kasnije zapisivala rezultate. Deonica je bila duga ukupno sedam kilometara. Najbolje vreme joj je trideset i tri minuta. Tokom zimskih meseci trenirala je u dvorani za vežbanje. U teretani, na traci za trčanje i stepperu. Leti bi nastavila u dvorani, ali traku za trčanje zamenila bi zabačenim putevima i stazama posutim šljunkom.

Trčala je prema mostu Lila Sjotulsbron, na kraju ostrva Djurgardena, blizu centra Stokholma. Hladnoća je dopirala od vode. Bilo je osam sati i

prolećno predvečerje pretvaralo se u sumrak. Svetiljke uz stazu još se nisu upalile. Sunce koje joj je udaralo u leđa više nije isijavalo toplinu. Lovila je svoju dugu senku ispred sebe i mislila kako će ona uskoro sasvim nestati. Ali za koji trenutak, kad se svetiljke upale, njena senka će treperiti i menjati smer u ritmu kako bude prolazila pored stubova uličnih svetiljki.

Drveće je olistavalo. Bele vlasulje (anemone) zatvorenih pupoljaka poređale su se pored staze. Duž kanala bio je stari sasušen šaš koji je preživio zimu. Lepe kuće uzdizale su se na levoj strani. Turska ambasada s prozorima koji su ojačani rešetkama. Kineska ambasada, malo dalje na brežuljku, okružena visokom čeličnom ogradom, nadzornim kamerama i znacima upozorenja. Kod veslačkog kluba bio je omanji dvorac opasan žutom drvenom ogradom. Pedeset metara dalje ležala je izdužena vila sa garažom koja kao da je bila izdubljena u bregu.

Moderne kuće s navodnjavanjem vrtovima koji su zaklanjali pogled unutra bile su raštrkane duž čitave staze. Kad god bi trčala kraj njih, zavirivala je u te ogromne skrivene vile zaštićene grmljem i ogradama. Pitala se zašto su želeli da deluju skromno kad svako zna da na Djurgardenu žive bogataši.

Prestigla je dve devojke koje su brzo hodale. Odevene na onaj poseban, buržujski način za brzo trčanje u parku Djurgard. Prsluk punjen perjem preko majice dugih rukava, trenerka i, pre svega, nabijen kačket. Njena odeća za trening delovala je ozbiljnije. Crna vetrovka Najk Klima-Fit i pripijene pantalone za trčanje. Odeća koja diše. Zvuči kao kliše, ali deluje.

Zapljusnula su je sećanja na vikend pre tri nedelje. Pokušala je da ih potisne i da misli na muziku, ili da se usredsredi na trčanje. Ako se fokusira na svoje prolazno vreme oko kanala i kanadske guske koje je morala da zaobilazi, možda zaboravi.

Madona je pevala u slušalicama.

Na stazi posutoj šljunkom bila je konjska balega.

Mislili su da mogu da je iskoriste kako žele. No, ona je iskoristila njih. Takav stav ju je štutio. Sama je odabrala šta da radi i kako se oseća. Za javnost su bili srećni, imućni i moćni muškarci. Imena su im blešala s naslovnica ekonomskih priloga novina, izveštaja sa berze i popisa najbogatijih ljudi u Švedskoj. A zapravo su bili hrpa jadnih gubitnika. Osobe kojima je nešto nedostajalo. Osobe kojima je ona očigledno bila potrebna.

Budućnost joj je bila određena. Igraće u predstavi dok god joj bude odgovaralo, a onda će prestati i razotkriti ih. A ako ne žele da ih razotkrije, moraće da joj plate. Pripremila se i mesecima skupljala informacije. Izmamila

je priznanja, sakrivala diktafone pod krevetima, čak je neke od njih i snimala video-kamerom. Kao pravi agent FBI-ja, s jednom razlikom. Ona se plašila.

Igra je bila opasna. Poznavala je pravila; ako pođe po zlu, doći će joj glave. Ali uspeće. Planirala je da prestane kad napuni dvadeset i tri. Da se izgubi iz Stokholma, da ode negde gde je sve bolje i veće. Više kul.

Dve mlade devojke, jašuci uspravnih leđa, prošle su prvi most kod Djurgardsbrunskog restorana. Još ih nije dohvatio život s velikim Ž. Tako je bilo i s njom, dok je još živela kod kuće. Uspravila se, jer to joj je i dalje bio cilj. Da jaše uspravno kroz život. Uspeće.

Kraj mosta stajao je muškarac sa psom. Razgovarao je mobilnim i istovremeno je pratio pogledom. Navikla je da je gledaju još od ranog puberteta, a nakon operacije grudi u dvadesetoj, muškarci nisu prestajali da zure. Zbog toga se osećala dobro, ali istovremeno joj se to i gadilo.

Muškarac je delovao dobro građen. Odeven u kožnu jaknu i farmerke, s okruglim šeširom na glavi. No, nešto na njemu bilo je drugačije. Oči mu nisu sijale uobičajenom odvratnošću. Baš suprotno, delovao je uravnoteženo i usredsređeno. Kao da je mobilnim razgovarao o njoj.

Šljunčana staza se završila. Put do poslednjeg mosta zvanog Lila Sjtulsbron bio je asfaltiran, s velikim rupama na više mesta. Razmišljala je da li da trči po ugaženoj stazi u travi. Ali tamo je bilo previše kanadskih gusaka. Njenih neprijatelja.

Most pred njom nazirao se u daljini. Zašto se nije upalila rasveta? Zar se nije palila automatski kad se smrači? Očigledno ne večeras.

Nema ljudi na vidiku.

Dvadeset metara dalje nalazila se luksuzna vila s pogledom na Baltičko more. Poznavala je vlasnika koji je vilu sagradio bez građevinske dozvole iza velikog starog ambara koji se već nalazio na imanju. Moćnik.

Pre nego što je skrenula na most, primetila je kombi koji je bio parkiran prilično blizu staze posute šljunkom, dva metra udaljen od nje kad je skrenula udesno.

Vrata kombija su se otvorila. Dva muškarca su izašla. Nije uspela da shvati šta se događa. Treći muškarac dotrčao joj je iza leđa. Gde li je on bio do malopre? Je l' to onaj s psom koji ju je osmatrao? Muškarci iz kombija čvrsto su je uhvatili. Stavili joj nešto preko usta. Pokušala je da viče, grebe, udara. Udahnula je i u glavi joj se zavrtele. Nešto je bilo u krpi koju su joj držali preko usta. Pokušavala je da se otrgne, vukla ih za ruke. Nije pomoglo. Bili su previše krupni. Brzi. Snažni.

Muškarci su je odvucli u kombi.

Poslednje što je pomislila bilo je da žali što se doselila u Stokholm.
Kakav usrani grad.

* * *

Predmet: B 4537-04
Zapis 1237 A 0,0 – B 9,2
Transkript

Predmet B 4537-04, državni tužilac protiv Jorgea Salinasa Barija, tačka optužnice 1, ispitivanje optuženog Jorgea Salinasa Barija.

Sudija – Možete li sopstvenim rečima da ispričate šta se dogodilo?

Optuženi – Nema mnogo toga da se kaže. Ja zapravo nisam koristio skladište. Moje ime je na ugovoru jer sam jednom prijatelju učinio uslugu. Znate, ponekad morate malo da pomognete. Čuvao sam doduše i ja pokoju stvar tamo, ali moje ime je samo na papiru. Skladište nije moje. To je otprilike to što imam da kažem.

Sudija – Aha, ako je to sve, molim Drž. tužioca da započne s pitanjima.

Drž. tužilac – Pod skladištem podrazumevate skladišni prostor fabrike Šurgard Self-Storidž na Kungens zavoju¹?

Optuženi – Da, naravno.

Drž. tužilac – I kažete da vi skladišni prostor niste koristili?

Optuženi – Baš tako. Potpisao sam ugovor jer sam hteo da učinim uslugu prijatelju koji ne sme da iznajmljuje lokale, prostore i slično. Ima previše opomena za naplatu dugova. Nisam imao pojma da unutra ima tako puno robe.

Drž. tužilac – A, čije je onda skladište?

Optuženi – To ne smem da kažem.

Drž. tužilac – U tom slučaju pozivam se na stranicu 24 pismene izjave podnesene tokom pripremne istrage. Radi se o saslušanju optuženika Jorgea Salinasa Barija od četvrtog aprila ove godine. Čitam četvrti odlomak, gde kažete sledeće: »Skladište je unajmio tip koji se, čini mi se, zove Mrado. Radi za krupne ribe, ako znate šta mislim. Ja sam potpisao ugovor, ali skladište je njegovo.« Je l' tačno da ste vi to izjavili?

Optuženi – Ne, ne. Pogrešno. Sigurno je nekakav nesporazum. Nisam to nikad rekao.

Drž. tužilac – Ali, piše ovde. Piše da ste izveštaj pročitali i odobrili. Zašto niste rekli da smo vas pogrešno shvatili?

Optuženi – Pa kad sam se plašio. Na saslušanju nije lako sve objasniti kak' se dešava. Došlo je do nesporazuma. Policija me je pritiskala. Postao

---

¹ Kungens zavoj, u doslovnom prevodu Kraljev zavoj, je deo u predgrađu Stokholma zvanom Skarholmen (čit. Šerholmen) poznat po velikim trgovačkim centrima, poslovnim prostorima i najvećoj IKEA-i na svetu (op. prev.).

sam nervozan. Rekao sam to jer sam hteo da se saslušanje što pre završi. Ne poznajem nikakvog Mradu. Časna reč.

Drž. tužilac – Stvarno? Vidite, Mrado je na saslušanju izjavio da on poznaje vas. A vi ste baš rekli da pojma niste imali da je u skladištu bilo toliko robe. Šta podrazumevate pod »robom«?

Optuženi – Pa droga. Jedino što sam ja tamo držao bilo je desetak grama kokaina za ličnu upotrebu. Drogiram se već nekoliko godina. Inače sam u skladištu čuvao odeću i nameštaj jer se često selim. Ostatak droge nije moj i nisam ni znao da je tamo.

Drž. tužilac – Pa kome, dakle, pripada droga?

Optuženi – O tome ne smem da pričam. Znete, uslediće odmazda. Verujem da je kokain tamo ostavila osoba od koje ga inače kupujem. On ima ključ skladišta. Vaga je zato moja. Koristim je da izmerim sopstvene doze. Za ličnu upotrebu. Ali ja ne prodajem. Imam posao, ne moram da dilujem.

Drž. tužilac – Šta radite?

Optuženi – Kurir sam. Često vikendima, bolja je lova. Na crno, shvatate.

Drž. tužilac – Dakle, ako vas dobro razumem, skladište ne pripada određenom Mradi, već nekom drugom. A taj neko je vaš diler. Ali, odakle tamo tri kilograma kokaina? To je prilično mnogo. Znete li koliko to vredi na ulici?

Optuženi – Ne znam tačno jer ja ne prodajem. Ali puno, možda milion kruna. Tip od koga kupujem drogu ostavlja je u skladištu kad je ja platim. Na taj način nismo u direktnom kontaktu i niko nas ne vidi zajedno. Za nas to funkcioniše odlično. Al' sad, izgleda da mi je podmetnuo. Ostavio svu tu robu u skladištu da me smesti na mardelju.

Drž. tužilac – Hajde da ponovimo sve to. Kažete, dakle, da skladište ne pripada određenom Mradi. Zapravo ne pripada ni vama. Ne pripada ni vašem dileru, ali on ga ponekad koristi za vaše transakcije. A vi sada verujete da on tamo drži sav kokain. Jorge, mislite da bi trebalo da vam verujemo? Zašto bi vaš diler držao kokain u skladištu u koje vi imate pristup? Osim toga, stalno menjate iskaze i ne imenujete nikoga. Ne može da vam se veruje.

Optuženi – Ma dajte. Nije tako komplikovano, a ja se lako zbunim. Tako je kako je. Ja skladište ne koristim često. Moj diler ga skoro nikad ne koristi. A ja ne znam čiji je kokain. Vrlo verovatno pripada mom dileru.

Drž. tužilac – A vrećice, čije su one?

Optuženi – Verovatno dilerove.

Drž. tužilac – Koji se zove?

Optuženi – Ne smem da vam kažem.

Drž. tužilac – Zašto nastavljate da tvrdite da skladište zapravo nije vaše i da droga u njemu nije vaša? Sve upućuje na to.

Optuženi – Nemam dovoljno love da kupim toliko droge. A ja ne dilujem, pa rekao sam već. Šta još da kažem? Lepo vam kažem da droga nije moja.

Drž. tužilac – Jedan drugi svedok u ovom postupku spomenuo je još jedno ime. Da li je verovatno da droga pripada Mradinom kolegi po imenu Radovan? Radovan Kranjić.

Optuženi – Ne, ne verujem. Nemam blage veze ko je to.

Drž. tužilac – Ali ja mislim da imate. Na ispitivanju ste rekli da poznajete Mradinog šefa. Zar niste mislili na Radovana?

Optuženi – Pa nikad nisam rekao nešto o tom liku Mradi, potpuno pogrešno, pa kako da onda znam o čemu govorite? Mislite da je to taj Radovan?

Drž. tužilac – Ovde ja postavljam pitanja, ne vi. Ko je Radovan?

Optuženi – Rekao sam da ne znam.

Drž. tužilac – Pokušajte...

Optuženi – JEBEM TI, ne znam. Sporo kontaš, je l' da?

Drž. tužilac – Vidim da smo pogodili osetljivo mesto. Nemam više pitanja. Hvala. Prepuštam reč braniocu.

* * *

Predmet B 4537-04, Drž. tužilac protiv Jorgea Salinasa Barija, tačka optužnice 1. Sledi ispitivanje svedoka Mrade Slovovića o drogi u skladišnom prostoru na Kungens zavoju. Svedok je položio zakletvu, tako da je upoznat s važnošću iste. Ispitivanje je sazvao državni tužilac, koji započinje s postavljanjem pitanja:

Drž. tužilac – Tokom pripremne istrage vezane uz optuženog Jorgea Salinasa Barija, navedeni ste kao osoba koja je unajmila skladišni prostor pri Šurgard Self-Storidžu na Kungens zavoju u Skarholmenu. Koja je veza vas i Jorgea?

Svedok – Jorgea poznajem, ali nisam unajmio nikakvo skladište. Znamo se odranije. Takođe sam se bavio drogama, ali prestao sam pre par godina. Tu i tamo naletim na Jorgea. Poslednji put u trgovačkom centru Solna Sentrum. Ispričao mi je da svoje poslove s drogom sada obavlja preko skladišta na drugom kraju grada. Rekao je da je u usponu i da prodaje prilično puno kokaina.

Drž. tužilac – On tvrdi da vas ne poznaje.

Svedok – Nije tačno. Nije da smo drugovi. Ali poznajemo se.

Drž. tužilac – Aha. Sećate li se tog susreta? Možete li uz više pojedinosti da nam pričate šta je rekao?

Svedok – Sreli smo se prošlog proleća. U aprilu, ako se ne varam. Bio sam u Solni da posetim par starih drugova. Obično baš i nisam tamo. Na putu kući prošao sam pored centra da uplatim listić za konjičke trke. U kladionici sam naleteo na Jorgea. Bio je lepo obučen i jedva sam ga prepoznao. Znete, kad smo bili drugovi, bio je do guše u govornima.

Drž. tužilac – I šta je rekao?

Svedok – Ispričao mi je da mu ide dobro. Pitao sam ga čime se bavi. Rekao je da dobro zarađuje na koki. Mislio je, znači, na kokain. Budući da sam ja s tim prestao, nisam više hteo da slušam. Ali on je nastavio da se hvali. Pričao je da sve čuva u jednom skladištu u južnom delu grada. Mislim da je rekao u Skarholmenu. Onda sam ga zamolio da prestane da priča jer nisam hteo više da slušam kakvim se glupostima bavi. Iznervirao se. Rekao mi je da se nosim u tri materine ili nešto slično.

Drž. tužilac – Dakle, naljutio se?

Svedok – Da, razljutio se kad sam rekao da priča gluposti. Možda je zato izmislio da imam nekakve veze s tim skladištem.

Drž. tužilac – Je l' rekao još nešto o skladištu?

Svedok – Ne, rekao je samo da u njemu čuva svoj kokain. I da je skladište u Skarholmenu.

Drž. tužilac – Hvala vam. Nemam više pitanja. Hvala vam što ste danas došli.

Prvi deo

1

JORGE SALINAS BARIO brzo je naučio pravila igre. *Numero uno*, pravilo prvo, ukratko: začepi gubicu. Iz tog pravila moglo je da se izvede još pet. Ne protivureći. Ne uzvraćaj pogled. Ostani da sediš. Ne cinkari. Naposletku, fino se naguzi da te jebu u dupe – i ne žali se. Figurativno.

Život se posrao na Jorgea. Neka život popuši kurčinu. Život je bio težak. Ali Jorge je jači od svega – videće oni.

Mardelj mu je crpeo energiju. Lišio ga smeha. *Rap-life* je postao *crap-life*². Ali jedino je on znao da postoji kraj, zamisao koja mora da se ostvari, izlaz. Jorge: lik kojeg ne smete da gazite. Izaći će, pobeći će i nestati iz ove usrane rupe. Imao je plan. Dobar skroz.

Luzeri, zbogom – *adios*.

U apsu je jednu godinu, tri meseca i devet dana. Što će reći, malo duže od petnaest meseci previše iza sedam metara visokog betonskog zida. Njegovo najduže vreme iza rešetaka do sada. Pre je služio kraće runde. Tri meseca za krađu, četiri meseca za drogu, prekoračenje dozvoljene brzine i nezakonitu vožnju. Razlika ovog puta: bio je primoran da izgradi sebi život iza rešetaka.

Osteraker je bio takozvani zatvor druge klase, zatvorena ustanova drugog stepena. Specijalnost: osuđenici za zločine povezane s drogom. Strogo čuvan s oba kraja. Niko i ništa što nije smelo unutra, nije prošlo unutra. Policijski psi njušili su sve posetioce. Detektori metala njuškali kroz sve džepove. Čuvari su njuškali opšti izgled. Sumnjivi tipovi neka se ne trude. U zatvor su puštali samo majke, decu i advokate.

Ali, nisu uspevali. U ustanovi nije bilo droge – u doba starog upravnika. Sad su pračkama bacali vrećice s travom. Tate su od kćeri dobijali crteže namazane LSD-om. Robu su skrivali iznad unutrašnjeg plafona u

zajedničkim prostorijama gde psi nisu mogli ili bi je zakopali na travnjaku gde je bio prostor za šetnju. Mogli su da krive svakoga i nikoga.

Mnogi su travu pušili svaki dan. Pili petnaest litara vode dnevno da se ništa ne primeti na ispitivanju mokraće. Drugi su uzimali heroin. Ležali u ćeliji praveći se bolesni dva dana, sve dok se pišačka nije pročistila.

U Osterakeru se ostajalo dugo. Zatvorenici su se grupisali. Čuvari su davali sve od sebe da razdvoje bande: Original Gangsters ili OG, Anđeli pakla, Bandidos, Jugomafija, Vučje bratstvo, Fitja Bojs. Bandi koliko hoćeš.

Mnogi čuvari su se bojali. Kapitulirali su. Primali hiljadarke koje su im gurali u redu za hranu, na fudbalskom igralištu i u radionici. Uprava zatvora pokušavala je da održi kontrolu. Da ih razdvoji. Slala je članove bandi u druge ustanove. Ali sve je to bilo teško sranje. Bandi je ionako bilo po svim zatvorima. Crte razdvajanja jasne: rasa, kvart i vrsta zločina. Rasističke bande nisu bile jake. Veliki igrači su Anđeli pakla, Bandidosi, Jugomafija i OG. Organizovani spolja. Radili su na veliko. Opis delatnosti vrlo jasan: zarađivati tešku lovu multikriminalnim radom i ostalim delatnostima.

Iste grupe rukovodile su gradom izvan rešetaka. Danas je to zbog prokrijumčarenih minijaturnih mobilnih lako kao da menjaš televizijske kanale daljinskim. Društvo bi slobodno moglo da se preda.

Jorge ih je izbegavao. Naposletku je ipak stekao prijatelje. Snalazio se. Pronalazio zajedničke prijatelje. Čileanci su bili okej. Momci iz Solentune takođe. Većina povezanih s kokainom takođe je bila okej.

Družio se najviše sa starim Latinom iz Marste, Rolandom. Tip je iz Santijaga došao u Švedsku 1984. O belom prahu znao je više nego što gaučo zna o konjskom izmetu – no on sâm nije sasvim ogrezao u koki. Ostalo mu je da odsluži još dve godine nakon što je prokrijumčario kokainsku pastu u bočicama za šampon. Dobar prijatelj. Jorge je pominjanje njegovog imena čuo još kad je živio u Solentuni. Najjače od svega: Rolando je imao kontakte s tipovima iz OG-a. Što je otvaralo vrata. Davalo privilegije. Sređivalo debele povlastice. Pristup mobilnim, hašišu, koki ako imaš kintu da platiš, pornićima i domaćoj rakiji. Cigaretama.

Jorgea su bande privlačile. Ali znao je za njihove opasnosti. Vežeš se za njih. Otvoriš im se. Ponudiš im poverenje – *One* te povuku za nos.

Nije zaboravio kako se opekao. Jugići su ga prodali. Poslali ga na suđenje. Robijao je zbog Radovana – pička mu materina pokvarena.

Često su visili u trpezariji. On, Rolando i ostali Latinosi. Ali ništa od španskog. Postojao je rizik da članovi bandi izgube poverenje u njih. Pričaj sa zemljacima i veseli se – ali tako da *Oni* razumeju.

Danas: preostalo je nešto više od dve nedelje do pokretanja plana. Mora da se pravi miran. Nemoguće je organizovati bekstvo *totalmente solo*, sasvim sam, ali čak ni Rolandu nije ništa rekao o tome. Jorge mora da bude siguran da tipu može da veruje. Morao je nekako da ga proveri. Da čekira koliko im je prijateljstvo zapravo čvrsto.

Rolando: tip koji je odabrao teži put. Za članstvo u OG-u nije dovoljno organizovati uvoz koke. Moraš da ubiješ boga u tipu za kojeg vođa bande misli da je bahat. Rolando je svoje obavio: tetovaže oko ožiljaka na članima prstiju govorile su jasnim, agresivnim jezikom.

Rolando je žvakao pirinač. Govorio lošim švedskim punih usta: »Kap'raš, pasta ima prednosti kad to uporediš s običnim prahom. To ti je k'o međuproizvod, nije gotova. Penješ se na lestvici. Ne moraš da se cimaš s luzerima na ulici. Je l' nije? Poslušješ s prefinjenijim ljudima. Tipovima kojima panduri ne vire iz guzice. A i dostava je lakša. Ne prska se i lakše se skriva.«

Iako je Jorge do sada već čuo sve Rolandove poluglupe ideje, zatvor je bio rasadnik dobrih zamisli. Jorge je upijao. Učio. Slušao. Znao je mnogo još pre zatvora. Nakon petnaest meseci u Osterakeru, struku je znao napamet.

Jorge-boj: ponosan na sebe samog. Znao je sve o uvozu kokaina iz Kolumbije preko Londona. Gde da kupi, kako se kreću cene, kakva je distribucija, koje posrednike da koristi i gde se roba prodaje. Kako da razredi a da dileri ne primete i kako da meša da zlatna mladež sa Stureplana ne provali. Kako da pakuje. Koga treba da podmiti, koga da izbegava i s kim je potrebno da bude prijatelj. Jedan od narednih: Radovan. A u pičku materinu.

Trpezarija je dobro mesto za vođenje privatnih razgovora. Dovoljno buke kako se ne bi čulo o čemu se priča. Ni čuvari ih ne bi okrivili zbog tajanstvenog šaputanja. Nikakvog skrivanja. Sve napolju na otvorenom.

Jorge je razgovor morao da usmeri u pravom smeru. Morao je da sazna kako Rolando razmišlja.

»Pričali smo o tome sto puta. Znam da se time baviš. Ali ja ću da se manem sranja na neko vreme. Kad izađem, brišem iz ove hladne nacističke zemljice. A ne planiram ni da počnem da šmrčem.«

»Tačno tako. Nemoj da koristiš. Samo diluj. Savet dana.«

Oprezno je testirao Rolanda.

»Ti imaš dobre kanale. Velike face koje te podržavaju, je l' da? Niko te ovde ne dira. Danas bi mogao da pobegneš bez problema.«

»Da pobegnem? Trenutno mi nije ni na kraj pameti, čoveče. Što se toga tiče, jesi čuo poslednje vesti? Znaš onog lika iz OG-a, Jonasa Nordbagea? Uхватili su ga.«

Jorge je potvrdio: »Znam ko je. Bivši dečko pevaljke Hane Graf. Pobegao iz pritvora u Geteborgu, je l' da?«

»Baš taj. Isti dan kad je stigla presuda. Sedam i po godina za dve teške pljačke i nanošenje teških telesnih povreda. Tip se specijalizovao za pljačkanje prevoza novca.«

»Ma kurac, zajeb'o je.«

»Svejedno je car. Vidi, razbio je prozor i zbrisao s osmog sprata, sedamnaest metara visine. Pet spojenih ćebadi. Lepo, zar ne?«

»Gusto, ali lepo.«

Jorge sam sebi: nastavi, Jorge-boj, nastavi. Vodi raspravu, čitaj Rolanda. Navedi ga da ti kaže šta misli o tebi i bekstvu. Suptilno.

»Kako su ga uhvatili?«

»Poštujem ga, al' fakat je nespretnan. Izaš'o u kafanu u Geteborgu. Provodio se. Hteo je da upozna kakvu curu nalik na Hanu s velikim sisama. Pravio se superkul. Jedino je ofarbao kosu, izbelio je i nabacio sunčane naočare. K'o da je hteo da ga prepoznaju, kapiraš?«

Jorge se složio u sebi. Fakat *loco*, baš glupo da samo izbeliš kosu. On bi igrao sigurnije. Rekao je: »Nije imao šta da izgubi. Zihher je mislio: »U kurac, ako me i ulove, neću dobiti veću kaznu. Neće mi još dodati na sedam i po.«

»Al' zamalo je uspeo. Ulovili ga u Helsingborgu.«

»Je l' hteo da zбриše?«

»Očigledno. Prijavio se u hotel pod lažnim imenom. Kad su ga panduri pokupili, imao je lažni pasoš. Moglo je da upali. Najpre da pobegne u Dansku, pa onda dalje. Tip je zasigurno imao keš negde sakriven. Neko je dojavio muriji gde je. Sto posto neko ko ga je video u birtiji.«

»Je l' neko iz OG-a znao da namerava da zбриše iz pritvora?«

»Sori, Jorge, o tome ne smem da pričam.«

»Ali podržao bi jednog OG-a u bekstvu?«

»Je l' Pamela Anderson spava na leđima?«

Pogodak. Jorge-boj, vreme je da pređeš na stvar. Testiraj ga.

Jorge je znao pravilo: prijatelji u apsu nisu kao prijatelji u spoljašnjem svetu. Ovde su važili drugačiji zakoni. Hijerarhije moći bile su jasnije. Vreme se nije računalo. Nije se računalo ni koliko puta si ovde završio. Računale su se cigarete, a hašiš se računao još i više. Usluge i protivusluge stvarale

su veze. Tvoj zločin se računao: silovatelji i pedofili ne vrede ni pišljivog boba. Narkosi i alkosi još manje. Nanošenje telesnih povreda i razbojništvo stepenicu više na rang-listi. Pljačkaši i veliki dileri su carevi. Ali pre svega: računalo se članstvo. Rolando, prijatelj prema pravilima spoljašnjeg sveta. Prema principima zatvora: tip je igrao u višoj ligi od Jorgea.

Jorge otpije gutljaj piva s niskim procentom alkohola: »Jedna je stvar podržati nekoga ko je već zbrisao. Da li bi pomogao nekome da pobegne?«

»Zavisi. Od rizika i tako to. Ne bi' pomogao bilo kome. Uvek bi' podržao OG-a. Kurac, *amigo*, i tebi bi' pomogao. Kapiraš. Ali za skinsa ili Vučjeg brata ne bi' držao jezik za zubima. I to znaš. Niti bi oni meni pomogli.«

Pogodak i po.

Tišina od tri sekunde.

Rolando je učinio nešto što Jorge nikada ranije nije video. Pribor za jelo ostavio je lepo i pravilno na tanjiru. Polagano.

Onda je nabacio osmeh i rekao: »Ej, Jorge, imaš neke planove, a?«

Jorge nije znao šta da radi pa je uzvratio osmeh.

Nadao se da je Rolando pravi prijatelj, onaj koji se poznaje u nevolji.

Istovremeno je znao: prijatelji u zatvoru potčinjeni su drugačijim pravilima.

2

U dnevnoj sobi sedela su četiri momka, spremna za izlazak.

JV³ zalizane kose. I da, bio je svestan da mnogi idioti ne vole takav stil češljanja. Zvali bi ga jebenim začesljankom dok bi im istovremeno u pogledu iščitavao mržnju. Ali takvi komunisti pojma nemaju, pa ga boli briga.

Momak do njega takođe je zalizao kosu. Momak broj tri nosio je kraću frizuru, svaka vlas na svom mestu, s pažljivo i pravilno napravljenim razdeljkom koji je delio kosu kao lenjirom. Klasični novoengleski izgled. Kosa poslednjeg momka bila je plava, srednje duga, onako nemarno i šarmantno kovrdžava.

Momci u sobi bili su fini, momci svetle puti. Pravilnih crta lica, uspravnih leđa i držanja. Svesni da su momci koji lepo izgledaju. Momci koji znaju šta

je *in*. Znali su kako da se oblače, kako da se ponašaju i kako ispravno da postupaju. Znali su trikove za pridobijanje pažnje. Znali su da muvaju ribe. Da imaju pristup svemu dobrome u životu – dvadeset i četiri sata dnevno.

Opšti utisak u sobi: na vrhu smo jer znamo kako se živi. Nepogrešivi smo. JV je mislio: veče je super. Momci se jako dobro zabavljaju.

A zagrevanje je kao i obično počelo kod Putea, momka s razdeljkom. Stan, dvosoban od pedeset dva kvadrata, bio je u ulici Artilerigatan, dar Puteovih roditelja za njegov dvadeset i prvi rođendan prethodne godine. JV je poznao porodicu. Tata: Finansijer koji je ljubio dupe Stenbekovima, vlasnicima Tele2, novina Metro i mnogih drugih velikih preduzeća, dok je istovremeno, i ne trepnuvši, bio u stanju da podeli otkaze zaposlenima. Mama: nasleđeni novac – porodica je i dalje posedovala gotovo pola Stokholma i petsto hektara zemlje u pokrajini Sormland. Kako i priliči.

Završili su s jelom. Pakovanja za hranu od stiropora ostavili su u kuhinji. *Takeaway* iz restorana Teksas Stekhaus u Ulici Hamlegard, luksuzni *tex-mex* s dosta mesa.

Sad su sedeli na kauču i pili.

JV se okrenuo prema kovrdžavom momku nadimka Nipe: »Zar ne bi trebalo uskoro da krenemo?«

Nipe, kome je ime bilo Niklas, pogledao je JV-a. I odgovorio svojim otmenim fakinskim glasom: »Rezervisali smo sto u dvanaest, tako da ne žurimo.«

»Okej, onda ćemo stići da popijemo još po jedan viski s kolom.«

»A kad ćemo da pošmrčemo onu drugu vrstu kole?«

»Ha, ha. Pametno. Smiri se, Nipe, šmrkaćemo kad dođemo tamo, da nam duže traje.«

Vrećica s četiri grama u unutrašnjem džepu sakoa svrbela je JV-a. Momci su se vikendima menjali u nabavci. Dostavljač je bio Turčin koji je robu kupovao od tamo nekog jugomafijaša. JV nije znao ko je bio najveći među mafijašima, možda baš zloglasni Radovan lično.

JV je rekao: »Momci, večeras sam ubo na veliko. Imam sa sobom četiri grama. To je najmanje pola grama svakome i još nam ostaje da ponudimo ribe.«

Fredrik, drugi momak sa zalizanom frizurou, otpio je gutljaj svog pića. »Kapirate koliko taj Turčin zarađuje na nama i našoj ekipi?«

»Snalazi se čovek.« Nipe se nasmešio. Pravio se da broji pare.

JV se zapitao: »Šta mislite, koja mu je marža? Dvesta kruna po gramu? Sto pedeset?«

Rasprava je otišla prema drugim, običnijim temama. JV ih je znao napamet. Zajednički drugovi. Ribe. Šampanjci Moet & Šandon. Određene stvari bile su zadate. Nije da ni o čemu drugome nisu znali da razgovarju, nisu bili debili već verbalno dobro potkovani, pobednici. Ali nisu išli dalje od zajedničkih zanimacija.

Razgovor je naposljetku skrenuo na ideje za pokretanje preduzeća.

Fredrik je rekao: »Znate, za pokretanje deoničkog društva nije potrebno mnogo para. Sto hiljada kruna je dovoljno, mislim da je to najmanji obavezni kapital. Ako smislimo neku dobru ideju, možda bismo mogli da pokrenemo firmu. Da pokušamo da se bavimo nekim poslicima, registrujemo zvučno ime, imenujemo upravni odbor i izvršnog direktora. No, prvo, da kupujemo stvarčice oslobođene poreza na dodatu vrednost. Šta kažete?«

JV je analizirao Fredrika iz zabave. Momak je bio sasvim nezainteresovan za druge ljude, što je na svoj način bilo u redu; njega recimo nije pitao ni odakle je, niti bilo šta o njegovom poreklu. Najviše je govorio o sebi, različitim markama i trošenju, te o brodovima.

JV je dovršio svoj viski s kolom. Natočio je sebi bogat džin i tonik. »Zvuči super. Ko će da nabavi sto hiljada?«

Nipe se ubacio: »Ma to može svako da nabavi. Predlog mi se sviđa.«

JV je ćutke sedeo. Razmišljao je odakle bi mogao da nabavi sto hiljada, znajući odgovor unapred. Niotkuda. Nije pomerio ni mišić na licu. Prihvatio je igru. Cerio se.

Nipe je promenio muziku. Pute je stavio noge na stočić pred sofom i zapalio jedan marlboro lajt. Fredrik je baš kupio novi sat Patek Filipe pa se igrao kaišem, recitujući sam sebi marketinšku krilaticu tih satova: »Jer sat Filipe Patek ne poseduješ, već se brineš o njemu za sledeću generaciju.«

Sa stera se glasno pojačan čuo popularni Magnus Agla. Svi u sobi su delili mišljenje – Agla je car. Nije mario ni za šta i ni za koga. »Rekli su mi da me boli za sve, a i boli me.« Pravi stav. Zašto bi čovek trebalo da mari za mišljenja hrpe socijalista?

JV je voleo ova zagrevanja. Razgovore. Atmosferu. To su momci visoke klase. Zgodni momci. Uvek dobro odeveni. Posmatrao ih je.

Košulje marki Pol Smit, Dior, te jedna šivena po meri, naručena iz londonske Džermin Strit. Jedna marke APC, francuska, s američkom kragnom i dvostrukim manžetama. Dvojica su nosila farmerke Akne. Jedan Gučijev: vitičasti šavovi na zadnjim džepovima. Jedan je nosio crne sportske pantalone. Otmeni sakoi. Jedan iz Balensiagine prolećne kolekcije, smeđ i s dvostrukim kopčanjem, prilično kratak model s poklopcem za

WC – što će reći, s dvostrukim prorezom na zadnjici. Jedan Diorov s belim prugama, uzak model s dvostrukim džepovima na jednoj strani. Jedan šiven po meri, naručen iz Savil Rova u Londonu: jasni šavovi na rubovima revera i crvena postava. Vuna kvaliteta Super 150, za novac se nije moglo kupiti bolje. Znaci raspoznavanja dobrog odela: gipkost postave, ne sme da se istegne nakon nekog vremena. Postava tog sakoa je mekša i pristaje uz sako bolje nego kod bilo kojeg sakoa dostupnog u švedskim radnjama.

Jedan od njih nije imao sako. JV se zapitao zašto.

I na kraju cipele: Todove, Mark Džejkobs, Gučijeve mokasine s klasičnom zlatnom kopčom, Pradine super prodavane patike s crvenim logotipom koji je deo osnove. Izvorno dizajnirane za Pradinu jedrilicu na Svetskom prvenstvu.

Zatim crni, uski kožni kaiševi. Hugo Bos. Guči. Luj Viton. Korneliani.

JV je procenio totalnu vrednost: sedamdeset i dve hiljade trista kruna. I to bez ekskluzivnih satova, prstenja sa pečatom i dugmeta za manžete. Ne živi se loše.

Na stolu su bili Džek Denijels, votka s vanilom, malo džina, pola boce tonika šveps, kola i gotovo pun bokal soka od jabuke – neko je smislio da pravi martini s jabukom, ali popila se samo jedna čaša.

Opšti stav u sobi: nećemo se ovde napiti. Ubićemo se napolju. Sto u »Karmi« je već rezervisan. Ribe su se podrazumevale.

JV je mislio: koja atmosfera, kakvo zagrevanje, koji dobri prijatelji. Dobri su to momci. Osvojiće stokholmsku noć.

Pustio je pogled da skenira prostoriju. Pod od preko tri metra. Dekoracije od gipsa. Dve fotelje i sivi kauč na izvornom persijskom tepihu. Četiri stotine čvorova koje je ispleo neki dečak okovan u lance. Na kauč je bilo bačeno nekoliko časopisa s golim devojkama i onih o automobilima i brodovima. Duž jednog zida bile su tri niske police za knjige iz skupog lanca za dizajn enterijera Nordiska Galerijet. Jedna polica puna CD-a i filmova na DVD-ima. Na drugoj stereo-uređaj Pionir – ne prevelik, ali s četiri dobra zvučnika, svaki u jednom čošku sobe.

Na poslednjoj polici bile su poređane knjige, časopisi i mape za dokumente. Među knjigama ističu se knjiga o švedskom plemstvu, Strinbergova sabrana dela i školski godišnjaci. Strinberg je sigurno poklon Puteovih roditelja.

Televizor je širok, pljosnat i bezobrazno skup.

Svi su sedeli obuveni, što je klasičan manir. Pitanje cipela pokazuje kako se ljudi dele u Švedskoj sudeći prema ponašanju između četiri zida. Opšte poznato: postoje tri vrste ljudi. Oni koji u stan ulaze obuveni i imaju

stav – postoji li išta gore od zabave u finoj odeći, a u čarapama⁴? Druga vrsta su nesigurni koji proveravaju šta drugi rade, možda ostanu obuveni ako se drugi ne izuju. Ti se okreću kako vetar duva. Naposletku postoji i treća vrsta koja veruje da uvek moraš da se izuješ. Oni hodaju unaokolo u znojnim čarapama i uvek sebe krive za nešto.

JV je mrzeo ljude koji unaokolo hodaju u čarapama. Još gore ako čarape imaju rupe. Njegov predlog za rešavanje problema je jednostavan: metak u čelo. Grozio se pogleda na nečiji nožni prst. Tako tipično za obične Šveđane. Nepristojno. Pravi znak malograđanštine. Ponovimo pravila ponašanja kad se radi o čarapama: ne izuvaj se, nemoj da nosiš sportske čarape i pobrini se da ti se ne vidi koža između čarape i nogavice pantalona. Ispravna boja čarapa je crna, ali mogu proći i drečave šaljive čarape ako je stil inače nenametljiv.

JV je iz sigurnosnih razloga nosio dokolenice. Crne. Uvek Burlingtonove. Njegova krilatica je: lakše ih je razvrstavati nakon pranja ako su sve iste.

Plan za to večer bio je jednostavan. Sto s pićem bio je uvek čist dobitak. Preduslov za mogućnost rezervacije lako ispunjen. Morali su da popiju pića za najmanje šest hiljada kruna.

Dalje je jednostavno. Piće, šmrkanje, piće, vrebavanje riba, možda malo plesa, pa razgovor, flert, otkopčavanje nekoliko dugmeta na košulji, naručivanje šampanjca, definitivno barenje, pa opet šmrkanje. Pa jebačina.

JV nije mogao da se opusti. Stalno se vraćao tome. Pitanja su mu skakala po glavi. Koliko bi turski diler mogao da zarađuje? Da li mora mnogo da radi? Koliko je posao opasan? Od koga je kupovao robu? Kakve su bile marže? Kako je pronalazio kupce?

Rekao je: »Pa koliko mislite da zarađuje mesečno?«

Fredrik iznenađen. »Ko to?«

»Turčin. Od kojeg nabavljamo koku. Je l' tip mali Geko?«

Standard među momcima je referiranje na film *Wall Street*. JV ga je gledao više od deset puta. Uživao u svakoj sekundi jednostavnosti pohlepe.

Nipe se grohotom smeja. »Šta ti, jebote, opet o parama? To ti ništa ne vredi. Sigurno dobro zarađuje, ali pogledaj ga kakav je. Jesi li mu ikad zagledao odeću? Seljačka kožna jakna iz trećerazredne prodavnice. Debeli ciganski zlatni lanac oko vrata, široke konfekcijske pantalone i preširoki reveri na košulji. Tip je prava violina.«

JV se nasmešio.

Prešli su na drugu temu.

Dva minuta kasnije zazvonio je Puteov mobilni. Čvrsto ga je držao na uhu kad je razgovarao, istovremeno se široko osmehujući momcima. JV nije mogao da čuje šta priča.

Pute je završio razgovor. »Momci, večeras imam iznenađenje za vas. Samo da se parkiraju.«

JV pojma nije imao na šta je Pute mislio. Ostali momci su se nacerili. Prošlo je pet minuta.

Začulo se zvono na vratima.

Pute je ustao da otvori. Ostali momci ostali su da sede u dnevnoj sobi. Nipe je utišao muziku.

U sobu su ušli visoka devojka u kaputu i mišićavi muškarac u crnoj traper jakni.

Pute je zablistao: »*Voilà*, večerašnje zagrevanje.«

Devojka je prišla stereu hodajući kao da je na modnoj pisti. Sigurna u sebe i stabilna, klizila je u potpeticama visokim kao pola Ajfelove kule. Nije imala više od dvadeset godina. Sasvim prave smeđe kose. JV se pitao: da li nosi periku?

Promenila je muziku. Pojačala zvuk.

Kajli Minog: »Nećeš se vinuti u nebo ako se bojiš visine.«

Devojka je skinula kaput. Ispod njega je nosila crni grudnjak, tange i čarape s halterima.

Počela je da pleše uz muziku. Izazovno. Zavodnički.

Izložila im se. Nasmejala se momcima kao da im deli bombone. Mešala je bokovima, prelazila jezikom po gornjoj usni, položila jednu nogu na ivicu stočića. Nagnula se napred i zagledala se JV-u u oči. On se nasmejao. Zavrištao je: »Kako dobar bonus, Pute. Lepša je od one prošlog leta.«

Striptizeta se pomerala prateći muziku. Hvatala se za međunožje. Momci su zavijali. Približila se Puteu, poljubila ga u obraz i liznula mu uho. On je pokušao da je uštine za zadnjicu. Otplesala je unazad s rukama iza leđa. Ritmično je pomicala međunožje napred-nazad. Otkopčala grudnjak i bacila ga prema telohranitelju koji je nepomično stajao pored jednog zida. Ritam muzike bio je sve žešći. Ona se pomerala sve brže. Dahtala. Grudi su joj poskakivale. Momci su sedeli kao opčinjeni.

Uzela je tangice. Češkala se njima napred-nazad. Opet stavila jednu nogu na stočić. Nagla se napred.

JV-u se digao.

Šou se nastavio još pet minuta.

Bilo je sve bolje i bolje.

Nipe se šalio kad se sve završilo: »Najlepša koju sam video još od pričešća.«

Pute je u hodniku sređivao plaćanje. JV se pitao koliko košta.

Kad su striptizeta i telohranitelj otišli, natočili su piće i opet stavili Aglu. Razgovarali su o doživljaju.

JV je hteo da izađe. »Momci, hajdemo. Idemo pešaka?«

Pute je urlao: »A ne, idemo taksijem!«

Došlo je vreme za pokret.

Pute je naručio taksu.

JV se pitao da li će moći sebi da priušti da ostane s momcima do kraja večeri.

Agla je sipao mudrosti: »A u gradu ćemo sesti na gas, da barimo ribe nama je postao sport.«

3

Teretana: srpsko gnezdo. Opsednuto steroidima. Uzgajalište izbacivača. *Summa summarum*: odisalo je Radovanom.

Mrado je u »Fitness Club« zalazio već četiri godine.

Obožavao je mesto uprkos trošnim spravama proizvođača Nordik Džima – stara marka. Zidovi ne baš čisti. Mradino gledište – nema veze. Mario je zadužen za dizanje tegova i klijentelu. Uređenje: uobičajeni kič prisutan po teretanama. Veštačke biljke u dva bela korita, u veštačkoj zemlji. Jurosport na TV-u šrafovimu pričvršćenom za zid ispred dva bicikla. Neprestani *eurodance* u zvučnicima. Na plakatima Arnold Švarceneger u bilderskoj pozi iz 1992., Ov Rajter na Svetskom prvenstvu 1994. Dva plakata s Kristel Hanson, curom s trbušnjacima i silikonskim sisama. Privlačno? Mrado nije mislio tako.

Klijentela – razvijeni momci. Ali ne i frikovi opsednuti takmičenjima – ovi ovde nisu prave građe za to.

Klijentela dva – momci koji brinu o sopstvenim telima, veličini i mišićnoj masi, a istovremeno shvataju da ima stvari važnijih od treninga. Posao je

važniji. Čast je važnija. Pravi ulozi su važniji. A najvažniji od svih – Majstor Radovan.

Radovanov deo teretane bio je trideset i tri posto. Brilljantna poslovna zamisao. Otvoreno non-stop čitave godine. Čak je i za Novu godinu Mrado video momke kako poziraju pred ogledalom i urliču. Dižu nekoliko dodatnih kilograma dok ostatak zemlje gleda vatromet i nazdravlja šampanjcem. Mrado nikada nije tamo provodio takve večeri. Morao je da se stara o svojoj delatnosti. Njegovo standardno vreme je između pola deset i jedanaest uveče. Teretana je tada savršena.

Mesto je bilo pravi dobitak na više načina. Baza za regrutovanje. Magnet za informacije. Kamp za treniranje. Mrado je mišićave držao na oku.

Trenutak neposredno po zavšetku treninga u svlačionici – Mradin najbolji deo dana. Telo toplo, kosa mokra. Para iz tuševa. Miris gela za tuširanje i dezodoransa u spreju. Bol u mišićima.

Opuštanje.

Obukao je košulju. Nije je zakopčao do kraja. Mradin vrat je deblji od dostupnih veličina odeće. Živa definicija bikovskog vrata.

Današnji trening: usredsredio se na leđa, prednji deo bedara i bicepse. Radio na spravi za leđa. Sporo podizanje za leđne mišiće. Važno je ne trzati i ne potezati rukama. Zatim sklekovci pa vežbe za donji deo leđa. Potom bedra. Trista pedeset kila. Ležao je na leđima i gurao nogama nagore. Kažu da kolena i stopala moraju da budu u istoj ravnini. Mradino mišljenje: to važi za početnike – ako znaš šta radiš, slobodno se još malo protegni. Ide do kraja, koliko može. Maksimalna koncentracija. Zamalo da se usere u gaće.

Poslednje na redu: bicepsi. Mišići nad mišićima. Mrado je radio samo sa slobodnim tegovima.

Sutra su na redu vrat, triceps i zadnji deo bedara. Trbuh svaki dan. Njemu nikad dosta.

Notes sa zabeleškama sa svakog treninga bio mu je na recepciji. Mradin cilj bio je jasan. Doći od sto dvadeset do sto trideset kila mišića, pre februara. Potom promeniti strategiju. Skinuti kilograme. Potpuno se rešiti sala. Do leta će ostati samo mišići. Čisti, bez površinskih naslaga. Izgledaće dobro da popizdiš.

Trenirao je na još jednom mestu, u borilačkom klubu »Pankreas Gym«, jednom do dvaput nedeljno. Pekla ga je savest. Trebalo bi da tamo ide češće. Važno je da izgradi mišićnu snagu. Ali snaga je negde morala da se primeni.

Njegov alat u poslu bio je – strah. Daleko je dogurao što se veličine tiče. Na kraju, još i s onim što je naučio u »Pankreas Gymu«: kako da lomi kosti.

U svlačionici je obično ostajao dvadeset minuta. Da uživa u posebnoj slozi koja vlada među momcima u teretani. Osmatraju se, klimaju glavama s razumevanjem i razmenjuju fraze o dnevnom rasporedu treninga. Postaju prijatelji. Ovde su, uz to: sve Radovanovi miljenici.

Razgovori *à la* veliki momci: nova BMW-ova serija 5. Pucnjava prošlog vikenda na Sodermalmu. Nove metode za trening tricepsa.

Dva tipa su proždimala tunjevinu iz pakovanja od pola kilograma. Treći je gutao sivi proteinski napitak i žvakao energetske pločice. Namera je da se natovi proteinima neposredno nakon treninga. Da ponovo izgradi slomljene mišićne ćelije kako bi se uvećale.

Među momcima se pojavilo jedno nepoznato lice, jedan novi lik.

Mrado je bio krupan. Novi lik: ogroman.

Nije se pridržavao uobičajenog rituala: dođi nekoliko puta i gledaj svoja posla. Posmatraj okolo. Pokaži da si ponizan. Iskaži poštovanje. Ali ovaj div od lika, seo je odmah među ostale momke. Kao da je mislio da je jedan od ekipe. Do sada je barem držao jezik za zubima.

Mrado je navukao čarape. Čekao. Njih bi uvek poslednje navukao. Hteo je da mu se stopala sasvim osuše.

»Ako nekog zanima, ovaj vikend mogu da ponudim jedan poslić.«

»O čemu se radi?« upitao je Patrik. Švedanin. Bivši skinhed koji je napustio svoje i sad već godinu dana radi za Mradu. Podivljale nacističke tetovaže svuda po njemu. Teško ih je bilo razaznati. Uglavnom zeleni kaos.

»Ništa veliko. Samo mi treba pomoć. Sve je već dobro poznato.«

»Kako ćemo, kurac, da radimo ako ne znamo o čemu se radi?«

»Patrik, smiri se. Ne moraš da se usereš od uznemirenosti. Rekao sam da je sve već dobro poznato.«

»Naravno, Mrado. Zezam se samo. Izvini. Ali o čemu se radi?«

»Trebalo mi pomoć da uteram pare od dužnika.«

Zemljak Ratko, Mradin prijatelj i saradnik, podigao je obrve. »Da se skupe pare? Od dužnika? Pa zar ne plaćaju svi kako je red?«

»Većina plaća. Ali ne svi. Znaš kako je. Možda ima novih kafića koje bi trebalo posetiti.«

Mahmud, jedan od Arapa iz teretane, stavljao je vosak u kosu. »Žalim, Mrado, ja treniram. Dodatni trening svake noći.«

Mrado mu je odgovorio: »Treniraš previše. Znaš kako Ratko kaže: »Dupe se nažulja od dve stvari: kad si presitan u zatvoru pa te stalno trpaju i kad stalno vežbaš u teretani pa ima da se usersiš.«

Ratko se grohotom smejaio. »A taj posao, je li za celu noć?«

»Možda će se odužiti. Ratko, hoćeš sa mnom? Patrik? Neko drugi? Treba mi samo malo pojačanje. Znae, da ne izgleda da radim sam.«

Niko se nije javio.

Novi veliki tip otvorio je usta: »Kad si tako jebeno sitan kakav si, treba ti čitava vojska ekstra ljudi.«

U svlačionici tišina.

Dve mogućnosti. Veliki tip je mislio da je zabavan i pokušavao je da se ubaci u ekipu. Ili ga je lik izazivao. Tražio sukob.

Mrado je gledao u prazno. Ni mišić na licu nije pomakao. Iz teretane je jasno dopirala muzika. Mrado: čovek koji je mogao da prebije čitav klub bodibildera.

»Ti si krupan momak. To ti priznajem. Ali nemoj da se kočoperiš.«

»A što da ne? Je l' ovde ne sme da se zeza?«

»Samo nemoj da se kočoperiš okolo.«

Ratko je pokušao da smiri situaciju. »Slušaj, smiri se. Naravno da smeš da se šališ, samo...«

Veliki tip ga prekine. »Jebi se. Ja se zajebavam gde hoću i kad hoću.«

U svlačionici mrtvo kao na groblju.

Svima se u glavi rojila ista misao: novi tip je igrao ruski rulet.

Svima se u glavi rojilo isto pitanje: je l' on hoće da ga napolje iznesu na nosilima?

Mrado je ustao. Obukao jaknu. »Slušaj, najbolje da ustaneš i uradiš to što si došao da uradiš.«

Mrado je izašao iz svlačionice.

Problema nema. Miran je i priseban.

Dvanaest minuta kasnije, u gornjem delu teretane. Veliki tip ispred ogledala. Teg od četrdeset kila u svakoj ruci. Lagano se njihao u ritmu. Žile duž podlaktica kao crvi. Bicepsi veliki kao fudbalske lopte. Arnolda Švarcenegeru – slobodno produži dalje.

Lik je pritiskao. Režao. Stenjao.

Brojao. Šest, sedam...

Pola dvanaest uveče. Teretana u principu prazna.

Mrado je na recepciji zapisivao današnji trening u svoj notes.

... osam, devet, deset...

Patrik mu je prišao. Porazgovarao s njim. Rekao mu: »Javljam ti se u petak za posao. Mislim da ću s vama. OK?«

»Super, Patrik. S nama si. Pričaćemo više kad se javiš.«

... jedanaest, dvanaest. Minut odmora. Bez vremena da se mišići stegnu.

Mrado je prišao velikom tipu. Stao pored njega. Zurio u njega. Ruke prekrstio na grudima.

Veliki tip ga je ignorisao. Započeo je brojanje ispočetka. Dahtao.

Jedan, dva, tri...

Mrado je podigao teg od dvadeset i pet kila. Podigao je dvaput prateći tipa. Teško za tek istrenirane bicepse.

... četiri, pet.

Ispustio je teg na tipovu nogu.

Tip je završtao kao svinja koju kolju. Ispustio svoje tegove. Uhvatio se za stopalo. Skakao na jednoj nozi. Sa suzama u očima.

Mrado je mislio: jadni idiote. Trebalo je da se povučesh unazad i zauzmeš gard.

Mrado punom snagom zamahne prema tipovoj drugoj nozi. Sto pedeset kila tresne na pod. Mrado na njemu. Neočekivano brzo. Pažljiv da leđima bude okrenut prozoru. Izvadio je revolver. Smit & Veson Sigma kalibra 38. Mali, ali prikladan jer je mogao da ga nosi ispod sakoa a da ga niko ne vidi.

Spolja nije moglo da se vidi šta se događa. Vađenje toplog oružja – nije uobičajeno za Mradu. Još je manje uobičajeno da to radi u teretani.

Otvor cevi pritisnut na tipova usta.

Mrado je otkočio oružje. »Dobro me slušaj, pičkice. Moje ime je Mrado Slovović. Ovo je naš klub. Da više nisi nogom kročio ovde. Ako ti preostane koja noga.«

Veliki tip se izduvao kao zvezda rialiti šoua tri meseca nakon prikazivanja. Shvata da je od sebe napravio budalu.

Možda zauvek.

Možda je sad kraj.

Mrado je ustao, oružja uperenog u tipa. Leđima okrenut prema prozoru. To je vrlo važno. Tipčina je bio na podu. Mrado mu je stao na bolno stopalo – sto dvadeset Mradinih kila na tek slomljenim prstima.

Tip je cvileo. Nije se usudio da se izmakne.

Mrado primeti: je l' mu to suzica kanula iz oka?
Rekao je: »Hajde, pičkice, vreme je da odšepaš kući.«
Zavesa se spustila.

4

Život je proticao tako spoooro.

Kad si iza brave od osam uveče do sedam ujutru, imaš mnogo vremena za razmišljanje. Jedna godina, tri meseca, i sada već šesnaest dana u zatvoru. Mala mogućnost za bekstvo, kažu. Zaboravi.

Jorge kao da je bio na iglama. Čeznuo je za cigaretom. Loše je spavao. Stalno trčao u WC. Čuvari su poludeli. Stalno su morali da mu otključavaju ćeliju.

Duge noći donele su sa sobom misli o ozbiljnim stvarima.

Mislio je na svoju sestru Paolu. Dobro joj je išlo na faksu. Ona je odabrala drugačiji život. U švedskom stilu, pun sigurnosti. Obožavao ju je. Pripremao je rečenice koje će joj reći kad bude napolju, kad se sretnu kako priliči. A ne da gleda njenu fotografiju nad posteljom.

Mislio je na svoju mamu.

Nije hteo da misli na očuha Rodrigeza.

Mislio je na različite planove. Mislio je na Plan. A najpre: trenirao je više od bilo koga drugog u zatvoru.

Svakog dana trčao je dvadeset krugova oko unutrašnjih zidova ustanove. Ukupno bi pretrčao: osam kilometara. Svakog drugog dana: trening u terevani. Najviše mišići nogu. Prednja i zadnja strana bedara i listovi. Radio je na spravama. Temeljno. Nakon treninga se istezao manijakalno. Ostali su mislili da je skrenuo. Cilj: četristo metara ispod pedeset sekundi, tri kilometra ispod jedanaest minuta. Možda će uspeti, sad kad je smanjio pušenje.

Uprava je vodila brigu o okolnom području. Travu su redovno kosili. Grmlje je bilo nisko. Nije bilo visokih stabala. Rizik je preočigledan. Oko kuća su bile šljunkom posute staze. Dobar teren za treninge. Velike travnate površine. Postavili su dva fudbalska gola. Malo košarkaško igralište. Nekoliko spoljašnjih konstrukcija umesto benča. Činilo se kao prijatan univerzitetski dom. Iluziju je kvario sedam metara visok zid.